A menjar-nos la mona

13/05/2020

Després de l'austeritat de la Setmana Santa i del Dissabte de Glòria, començava la Pasqua, i l'alegria que acompanyava als tres dies de mona, una manifestació festiva molt vinculada a Petrer i als pobles veïns. Encara que s'incorporava un dia més perquè era inclòs el dia de Sant Vicent que corresponia al dilluns següent.

A Petrer, tres eren els llocs més concorreguts per a anar a menjar-se la mona: l'Arenal de l´Almorxó, l'Horteta i Ferrussa. Allí, els més xicotets, juntament amb les seues famílies al complet i amics, i també els joves, jugaven a jocs típics com la corretja, saltar la corda, el mocador i d'altres.

En el sòl o damunt d'unes pedres s'estenien els mantelets i a disfrutar d'unes bones viandes íntimament relacionades amb aquests dies. La gastronomia pròpia dels dies de mona eren les fritades de conill, la truita de creïlles o de faves, la llonganissa seca, l'ensalada d'ou, tonyina i tomaca i, no podien faltar, les saboroses i refrescants faves, tot això regat amb bon vi. Els aliments es depositaven ben ordenats en les seues corresponents fiambreres d'alumini, més tard van ser de plàstic. Després del berenar, es menjaven les típiques mones amb el seu

ou al centre i les tonyes que s'elaboraven estos dies en les pròpies cases i s'emportaven a coure als forns del poble en taulers. L'ou dur s'havia de trencar en el front d'algun amic o conegut provocant riures i algun enuig si el colp havia sigut una miqueta fort. Encara que el berenar era a càrrec de les xiques, la cistella fins al camp on es menjava la mona la portaven els xics.

Com bé saben els joves d'estos anys, l'època de la Pasqua es caracteritzava pel sorgiment de nombroses relacions de parella. A manera de ritual, els xics demanaven la mona a les xiques que els agradaven i estes, a canvi, els convidaven, preparant-los el berenar, perquè s'assumia que un bon berenar podia enamorar al xic. Després del berenar i una vegada de retorn a Petrer, se solia anar a prendre café als bars del poble que s'omplien de parelles moneres.

La indumentària de Pasqua també era molt pròpia i les xiques solien estrenar la bata monera d'alegres colors, les típiques espardenyes de lona i els mocadors. També se solien cantar cançons tradicionals que acompanyaven tots estos divertiments, com per exemple "De l'Horteta venim" una de les cançons més famoses i que més s'han cantat a Petrer, entre algunes altres.

La tradició d'anar al camp s'ha vist reduïda amb el pas del temps, substituint-se en molts casos pels viatges aprofitant estos dies. Però en la majoria de les cases de Petrer hui, com sempre, es continuen menjant les mones a més de freqüentar les cases de camp o anar a disfrutar de l'increïble entorn que tenim a Petrer.

Recordar i mantindre les nostres tradicions, hui més que mai, ens fa sentir la unió i la comunitat de tot el nostre poble, el nostre "gran Petrer" com diu la lletra del nostre estimat pasdoble. Així que esta vesprada, ens menjarem la mona, això sí, a casa, i amb la certesa i esperança que astò passarà prompte.

